

Ni poc ni massa

À

Guardo una frase extreta d'una entrevista amb el periodista Iñaki Gabilondo on deia: «El problema és tenir llibertat d'expressió i no tenir res a dir». Només cal veure el que sentim i llegim cada dia per subscriure-la. Fent-la una mica més extensa diria que la pena és tenir llibertat d'expressió, i més mitjans que mai per exercir-la, i no tenir absolutament res a dir. Imaginem un local públic on hi ha un piano amb les tecles a la vista. Seria bonic que entrés algun pianista, s'hi assegués i ens regalés una audició. I seria lògic que els que no tenen aquella virtut musical s'estiguessin de posar-hi les mans al damunt. Però si féssim l'experiment veuríem que continuament passa gent que no resisteix la temptació de pitjar les tecles a la babalà sabent que només sortiran sons inconnexos, incapaços de formar cap melodia. Però tenen el piano al davant i no es poden resistir a grapejar-lo. Ara el piano és el facebook, el tweeter, el whatsapp, la fal·làcia de les "xarxes socials". I aquella necessitat que tenen tants de sentir-se emissors encara que no tinguin res a comunicar. I quan la buidor és absoluta i la necessitat de fer-se sentir és incontrolable, llavors et reenvien qualsevol refregit que han rebut d'un altre amb tantes poques coses a dir com ells.

I mentre aquí passa això, al món hi ha milers de persones amb formació, amb inquietuds i amb moltes coses per expressar però sense llibertat ni possibilitats tècniques per fer-ho. Societats on fins i tot la telefonia més bàsica és un luxe i emetre segons quina opinió és jugar-se la vida. Per això cada vegada que algú s'aprofita de la nostra opulència tècnica per comunicar una imbecilitat o de la nostra llibertat d'expressió per provocar amb un exabrupte, penso que és com un insult cap a aquella altra part de la humanitat. Homes i dones als quals compadeixo per les seves mancances mentre sento per ells la sana enveja que em provoquen la seva riquesa interior i les seves il·lusions. Llavors acabo pensant que moltes vegades és millor desitjar que tenir. I encaro l'any nou amb un prec que vaig veure escrit un cop en una d'aquelles rajoles que hi havia a l'entrada d'algunes llars: «Verge santa del Roser/feu que sempre a aquesta casa/no hi hagi ni poc ni massa/ sinó el just per viure bé». La resta ens empobreix.